

ner fundet Vej og fortsatte her indenfra, paa underjordisk Vis, den Erobring af Landet, som Kanonerne havde indledet. Hvad der derfor altid ganske særlig havde tiltalt ham ved Pers Havneplan, var, at denne endelig var et Forsøg paa at hævde Landets merkantile Selvstændighed overfor den store Nabostat, medens en Frihavn ved København efter hans Mening paa Grund af Byens Beliggenhed ved et smalt og grundet Sejlløb aldrig vilde blive i Stand til at drage Verdenstrafiken til sig.

Han havde nu taget den Beslutning selv at gøre det første Skridt til en Forsoning med Per. Han vilde slaa en Streg over det gamle Mellemværende, — ja, det Overmod, hvormed Per havde taget Afsked ved hint skæbnsvangre Sammenstød for Aar tilbage, virkede nu næsten paa ham som en Spore mere. Nu, da han med fuld Overbevisning saae Landets Redningsmand i ham, var der noget af en religiøs Tilfredsstillelse for ham i at kunne lade hin Profeti gaa ganske bogstaveligt i Opfyldelse.

Imidlertid sad Per hjemme paa Hotellet og ordnede alt til Afrejsen. Blandt andet arbejdede han stadig paa sine Tegninger. Det var endnu hans Haab, at han skulde faa fuldført de nødvendigste Ændringer i hvert Fald paa Havneprojektet, og han var ogsaa flittig nok. Han stod op allerede ved Daggry og var hjemme næsten hele Dagen. Men der kom stadig ikke den gamle Flugt i hans Tanker. Han arbejdede langsomt og besværligt og lod sig forstyrre af enhver Lyd fra Gangen eller Torvet.

En Formiddag ved Nitiden sad han ved sit Arbejdsbord og læste, da der blev banket paa Døren. Han genkendte Ivans Kno og gemte hurtig Bogen under nogle Papirer. Det var igen en af Dresack-Bøgerne, der havde fristet ham.

„Hvad nyt?“ raabte han Svogeren imøde, der styrtede ind med forvirrede Træk.

„En ny Kæltringestreg! Et Bedrageriforsøg af første Rang! ... Se her!“

Ivan fremtog af sin Dokumentmappe, der efterhaanden var bleven som uadskillelig fra hans Person, Dagsnummeret af et af Byens mindre og lidet betydende Blade.

„Læs der!“